

Ordning af de islandske Forfatningsforhold, som man dengang havde for Sie, ikke er bleven gjenneført. Naar den ikke er bleven gjenneført, saa beror det ikke blot derpaa, at Landsdhovdinginstitutionen endnu ikke er traadt i Live, hvilket først vil ske fra 1ste April d. N. at regne, men det beror navnlig derpaa, at de islandske Forfatningsforhold ikke ere blevne ordnede saaledes, som man dengang tænkte sig, og navnlig ikke paa en saadan Maade, at de islandske finansielle Forhold ere blevne undergivne Althinget saaledes som det var Meningen. De Herrer vilde jo være vidende om, at det islandske Althing gjentagende Gange har vægret sig ved at gaa ind paa den Ordning af de islandske Forfatningsforhold, som har været tilbudt fra Regjeringens Side. Men det er da en Selvfølge, at saalænge de finansielle Forhold paa Island ikke ere ordnede saaledes, som man i 1871 tænkte sig det, saa bliver der tilbage for Dverbestyrelsen og Regjeringen med Hensyn til Island en hel Del Arbejde, som nødvendiggjør Benyttelsen af færegne Kræfter. Jeg skal dertil sige, at det islandske Departement ogsaa omfatter Andet end netop Island. Under Departementet hører navnlig ogsaa Færøerne, og det er ganske vist, at uagtet Færøerne ikke er nogen stor Landsdel, og uagtet de vel heller ikke i Reglen forekommer saa overordentlig mange særlige færøiske Forhold, saa gjør dog det ene med det Andet at det islandske Departement hidtil har været endogsaa meget beskjæftiget. Men dernæst vil jeg minde om, at der egentlig ikke kan siges at bestaa et særligt islandsk Departement i den Betydning, hvorom der her skal være Tale, saaledes nemlig, at det skalde være udstyret med en særegen Departementschef, en færegen Kontorchef etc. Sandheden er, at det islandske Departement er et Kontor, som er fælles med andre Kontorer under Justitsministeriet om en Departementschef, og hvorvidt altsaa Departementschefspadsen eventuelt skal kunne indbrages, beror ikke alene paa, hvorledes de islandske og færøiske Forhold stille sig til den Tid, da dette Spørgsmaal opstaar, men ogsaa paa, hvorledes det iøvrigt stiller sig med Hensyn til Udførelsen af de Forretninger, der tillige ere henlagte under Justitsministeriet. Navnlig er der under den paagældende Embedsmand foruden de islandske og færøiske Anliggender tillige henlagt, hvad der staar i Forbindelse med Udførelsen af Staten og med den saakaldte Lehnkontrol. Det er imidlertid en Selvfølge, efter den Gang, som disse Anliggender have faaet, at ingen Justitsminister vil kunne skrive til en endelig Besættelse særlig af den Departementschefspads, hvorom der her er Tale, uden at give Migsdagen Leilighed til at udtale sig angaaende dette Spørgsmaal. Jeg paafører meget, at det ærede Udvalg med Justitsministeriet har erkjendt, at Forholdene i nordre Birk ere af en ganske særlig Beskaffenhed saaledes, at hvis overhovedet nogenfinde den Bestem-

melse, der findes i Loven om Lønninger for Retsbetjente, og som gaar ud paa, at det skal tages under Overveelse, hvorvidt Bidrag til Politivesenet, der tidligere have været paalagt enkelte Embedsmænd, skulle i Tilfælde af Embedsleilighed overtages af Statskassen, skalde komme til praktisk Anvendelse, saa maatte det være i det her foreliggende Tilfælde. Forsaavidt kan jeg ogsaa erklære mig enig i den Udtalelse, som den ærede Ordfører fremsatte, at det maatte anses som begrundet i ganske særlige Forhold, naar man ved denne Leilighed havde begjæret og Finantsudvalget havde tilraadet at gaa ind paa det Bidrag fra Statens Side, hvorom der her er Tale. Jeg behøver ikke at sige til, at der ikke er nogen særlig Opfordring eller særlig Tillokkelse for en Justitsminister til at fremkomme med slige Begjæringer til det meget ærede Folkething; thi jeg er, om jeg maa bruge det Udtryk, saa gammel som Medlem af Folkethinget, at jeg meget vel kjender det ærede Things Opfattelse af deslige Spørgsmaal. Jeg for mit Bekommande vilde vistnok ikke uden særlig tvingende Grunde gjentage en Begjæring af denne Natur, og jeg kan endogsaa i dette Dieblik ikke let tænke mig noget Tilfælde, hvor Forholdene skalde være af den Beskaffenhed som i Kjøbenhavns Amts nordre Birk; men paa den anden Side haaber jeg ogsaa, at den meget ærede Ordfører vil være enig med Justitsministeriet i, at man heller ikke paa dette Punkt skal sige „aldrig“, thi det skal man jo aldrig gjøre. — Den ærede Ordfører henledede endelig særlig Opmærksomheden paa en Udtalelse fra det høitærede Finantsudvalg angaaende Udgifterne til Sindsfygeanstalterne. Til denne Udtalelse, der findes under Nr. 225 i Betænkningen, skal jeg kun tillade mig at bemærke, at Spørgsmaalet om Udredelsen af Udgifterne til Sindsfygeanstalterne vistnok ikke een men flere Gange har frembudt sig til Overveelse i Justitsministeriet. Eiden til at løse dette Spørgsmaal er imidlertid neppe kommen. Det er dog ikke saa meget Hensynet til St. Hans Hospital, der fremkalder Bæmseligheder, og gjør, at Diebliffet til Løsning af Sagen ikke er kommet, men derimod andre Omstændigheder. Der er nemlig Forskjelligheder tilstede inellem Syllands Stilling til sin Sindsfygeanstalt og Ostifternes til deres Sindsfygeanstalt, navnlig fordi der endnu er Udgifter til Byggeforetagender, som stille sig paa en forskjellig Maade. Men dertil kommer som et særdeles væsentligt Moment, at den Tid vel neppe vil være saa ganske overordentlig fjern, hvor der med Nødvendighed vil paatrænge sig det Spørgsmaal, om man vil kunne undgaa at opføre endnu en Sindsfygeanstalt, og naar dette Spørgsmaal kommer til at ligge for til praktisk Løsning, vil det efter min Opfattelse blive uundgåeligt ogsaa at komme ind paa Spørgsmaalet om, hvorledes man i det Hele taget skal ordne Udredelsen af Udgifterne til Sindsfygeanstalterne her i Landet. En